

ת"פ 16720/01/19 - מדינת ישראל נגד נוזימה נגמטוב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 16720-01-19 מדינת ישראל נ' נגמטוב

לפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר

המאשימה מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד שיר בן דוד

נגד

הנאשמים נוזימה נגמטוב

ע"י ב"כ עו"ד פולינה סורין ועו"ד יעל ניסן-

פינקלמן

גזר דין

רקע

1. הנאשמת הורשעה לאחר ניהול הוכחות בעבירת תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

בהתאם לעובדות בהן הורשעה, בתקופה הרלוונטית טיפלה הנאשמת בקשישה סיעודית, ילידת 1943, אשר הסתייעה בכיסא גלגלים לצורך הליכה וכן נזקקה לעזרה סיעודית (להלן: "המתלוננת"). בתאריך 7.6.2018 בסמוך לשעה 13:30, תקפה הנאשמת את המתלוננת בכך שחבטה בה באמצעות תיקה באזור הכתפיים והחזה, הובילה אותה באמצעות כיסא הגלגלים למרכז הכביש על מעבר חציה והותירה אותה במקום ללא השגחה.

ראיות לעונש

2. ב"כ הנאשמת הגישה, כראיות לעונש, שתי המלצות לגביה: מכתב המלצה שנכתב על ידי בנה של קשישה בה טיפלה הנאשמת (טנ/1) ובו פירט על הטיפול המסור והמקצועי שקיבלה אמו מהנאשמת בטרם פטירתה; מכתב מבנותיה של הקשישה בה מטפלת הנאשמת כיום (טנ/2), בו התייחסות לטיפול הרגיש והמסור לאמם הסובלת מדמנציה וממצב בריאותי מורכב. כמו כן, העידה מטעם ההגנה גברת אירית גור אריה (להלן: "אירית"), בתה של קשישה בה מטפלת הנאשמת מזה כשנתיים. אירית העידה כי הנאשמת מטפלת באמה במסירות, בנאמנות וברגישות למצבה הרפואי.

טיעוני הצדדים

3. ב"כ המאשימה ציינה את הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירה והפנתה לנסיבות ביצועה. בהתחשב

בכך, בפסיקה שהגישה וכן בנסיבות לחומרה הכוללות את גילה של המתלוננת ואת תלותה בנאשמת, עתרה למתחם ענישה הנע בין 3 ל- 10 חודשי מאסר. לאור היעדר עבר פלילי אך לצד זאת בהתחשב בהסתברות כי אין מדובר בתקיפה בודדת כלפי המתלוננת, זאת נוכח דברי המתלוננת לבנה ולשוטר שהגיע לזירה, עתרה ב"כ המאשימה למקם את הנאשמת במרכז מתחם הענישה כך שיוטלו עליה מספר חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי וקנס. ב"כ המאשימה הוסיפה כי אין מקום להטיל מאסר בדרך של עבודות שירות על נאשמת השווה בארץ מתוקף אשרת עבודה.

4. ב"כ הנאשמת ציינה את תיקון הוראת החיקוק בכתב האישום ועתרה לקביעת מתחם ענישה המתחיל במאסר על תנאי ועד למספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות. לגבי מיקום הנאשם בתוך מתחם הענישה, טענה כי יש למקמה ברף התחתון וזאת לאור הנתונים הבאים: היעדר עבר פלילי; היותו של המקרה אירוע חריג בחייה, כפי שעלה מעדותה של אירית וממכתב ההמלצה שהוגש כראיה לעונש; הגעת הנאשמת לישראל על מנת לפרנס את משפחתה; השלכות הרשעתה על הארכת אשרת השהייה בישראל. בנוסף, טענה כי ככל שבית המשפט יחליט להטיל על הנאשמת מאסר בעבודות שירות, הרי שיש לקצר את התקופה ככל הניתן על מנת להותיר סיכוי כי החברה בה מועסקת הנאשמת תמשיך להעסיקה. ב"כ הנאשמת הגישה פסיקה לביסוס טיעוניה.

הנאשמת בעצמה שבה וטענה כי אינה אשמה.

5. הממונה על עבודות השרות מצא את הנאשמת מתאימה לריצוי עבודות שרות.

דין והכרעה

קביעת מתחם ענישה

6. אדם התוקף את זולתו פוגע בזכות לביטחון אישי, לשלמות הגוף ולשלמות הנפש. הפגיעה מקבלת משנה חומרה כאשר מדובר בנפגעת קשישה וסיעודית המהווה את אחת החוליות החלשות בחברה, אלה הזכאיות להגנה משמעותית וממשית.

בית המשפט העליון התייחס לא פעם לחומרה בה יש לראות עבירות המבוצעות כלפי קשישים על ידי מטפלים:

"בית המשפט לא יגלה הבנה כלפי מי שבחר להוציא חמתו ותסכולו דווקא על חסר הישע העומד מחוסר אונים למולו. חסרי ישע ככלל, והקשישים בהם בפרט, תלויים בחסדיהם של המטפלים בהם. פערי הכוחות בינם לבין האחראים עליהם גדולים ופעמים רבות יתקשו הם בהגשת תלונה או בדיווח על המעשים הנעשים בהם"

(ע"פ 8301/10 אירנה חיימוב נ' מדינת ישראל, (31.3.2011)).

בחינת נסיבות המקרה הנדון מעלה כי מדובר באירוע של אלימות פיזית ברף הנמוך, אשר עיקר חומרתו נובע ממיהותה של המתלוננת הקשישה והיות הנאשמת המטפלת הסועדת אותה. הנאשמת תקפה את המתלוננת בכך שחבטה בה

באמצעות תיקה באזור פלג גופה העליון ואף הותירה אותה חסרת אונים וישע על כיסא גלגלים במרכז מעבר חציה. לא ניתן להתעלם מנסיבות אלה ומהמצוקה אותה חוותה המתלוננת, כפי שעלה מהעדויות בבית המשפט. יחד עם זאת, יש לתת משקל לסוג העבירה המצויה ברף הנמוך של עבירות האלימות, לכך שמדובר באירוע אלימות נקודתי וכן למידת הנזק שנגרם אשר אינה גבוהה.

7. ב"כ המאשימה הגישה פסיקה אשר דנה בנאשמים שהורשעו בעבירות חמורות מעבירת התקיפה המיוחסת לנאשמת במקרה זה. בנוסף, רוב המקרים אליהם הפנתה עסקו באלימות מתמשכת וחלקם אף נדונו בבית המשפט המחוזי. לצד זאת, קשה ללמוד גזרה שווה אף מהפסיקה אותה הגישה ב"כ הנאשמת, בה נסיבות דומות ואף הוראות חיקוק חמורות יותר: במסגרת ת"פ(ת"א) 6531-08 **מדינת ישראל נ' אליאנורה קורול** (3.1.2010) ות"פ (אש') 10936-05-14 **מדינת ישראל נ' סודרמה סנדיה רני** (19.6.2014) הגיעו הצדדים להסדר עונשי בו מערך השיקולים רחב מזה בו בית המשפט גוזר את הדין (רע"פ 6607-21 **אמיר חסון נ' מדינת ישראל**, פסקה 20 (21.10.2021)); בת"פ(ראשל"צ) 1816-09 **מדינת ישראל נ' ולנטינה דובינדה** (23.6.2011) הטיל בית המשפט על הנאשמת 3 חודשי מאסר בעבודות שירות תוך שקבע כי ענישה חינוכית שיקומית אינה מתאימה לנאשמים העומדים על כפירתם לאחר שהורשעו; עפ"ג(מרכז) 49330-07-13 **מדינת ישראל נ' רבקה פסקואל** (30.12.2013), דן במקרה של אלימות נקודתית ברף נמוך אשר גרמה לשטפי דם ונקבע מתחם ענישה שהרף הנמוך בו עמד על 6 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות.

הפסיקה הנוהגת בעבירות תקיפה סתם היא בעלת מנעד ענישה רחב, המשתנה ממקרה למקרה תוך דגש על נסיבות ביצוע העבירה וכן בהתאם לנסיבות האישיות של מבצעה (ראו מקרים דומים נוספים בהם הוטלו מאסרים בדרך של עבודות שירות - ת"פ(מחוזי חי') 10130-03-09 **מדינת ישראל נ' ליובה שמאילוב** (29.12.2009); ת"פ (ת"א) 37966-01-18 **מדינת ישראל נ' הלן קיברט** (23.11.2020)).

יש להדגיש כי אין זהות בין מתחם העונש ההולם, המגלם הכרעה ערכית המבוססת על שיקולים שונים, ובין מדיניות הענישה הנוהגת המהווה אך את אחד משיקולים אלה (ע"פ 322/16 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, פסקה 5 (9.10.2016)). במקרה הנדון, בשל השיקולים שפורטו, יש לתת משקל משמעותי לנסיבות ביצוע העבירה.

לאחר ששקלתי את כל האמור לעיל, אני קובע כי מתחם הענישה במקרה זה נע בין מאסר למשך חודשיים שיכול וירוצה בעבודות שירות ועד למאסר למשך 10 חודשים.

העונש המתאים

8. הנאשמת בת 48, ללא עבר פלילי, אזרחית אוזבקיסטן השוהה בישראל מתוקף אשרת עבודה ועוסקת בטיפול בקשישים. הנאשמת לא נטלה אחריות על ביצוע העבירה ואף לאחר הרשעתה עמדה על חפותה. הדבר אינו נשקל לחובתה אולם הנאשמת אינה יכולה לזקוף לזכותה קבלת אחריות וחרטה. לצד זאת, יש לתת משקל לכך שהנאשמת הגיעה לישראל על מנת לפרנס את משפחתה, נעדרת גורמי תמיכה עבורה בישראל וכן יש לשקול את העובדה שהעבירה בוצעה זמן קצר בלבד לאחר הגעתה לארץ. מאז ביצוע העבירה, השתלבה הנאשמת בטיפול בקשישות להן רקע טיפולי מורכב והיא מבצעת את מלאכתה במסירות רבה ובמקצועיות, כפי שעלה מעדותה של אורית ומהמכתבים שהוגשו (ט/נ1, ט/נ2). ניתן בהחלט להתרשם מראיות אלה לגבי הקשר העמוק בין הנאשמת לבין

מטופלותיה מאז האירוע. אין ספק כי מידת העונש תשפיע באופן ישיר על המטופלת הנוכחית של הנאשמת, לה רקע רופאי מורכב כמפורט במכתב שצורף (טנ/2) וכן על משפחתה אשר תאלץ למצוא פתרון טיפולי חליפי, משימה לא קלה בימינו.

באשר לטיעון ב"כ המאשימה כי אין להטיל מאסר בעבודות שרות על נתין זר שכן עונש מסוג זה מהווה מעין "אשרת שהיה" לשם ריצויו, נקבע כי לבית המשפט עומדת הסמכות להורות על מאסר בדרך של עבודות שרות אף לגבי נתין זר ללא היתר שהיה (רע"פ 5881/21 **אידריס איברהים עבדאללה איסמעיל נ' מדינת ישראל, פסקה 11** (18.10.2021)).

לאחר ששקלתי מכלול נתונים אלה, אני מוצא כי יש למקם את הנאשמת ברף הנמוך של מתחם הענישה.

לפיכך, החלטתי להטיל על הנאשמת את העונשים הבאים:

א. חודשיים מאסר לריצוי בעבודות שירות, זאת בהתאם למפורט בחוות דעת הממונה על עבודות השרות. בית המשפט הבהיר לנאשמת את סמכויות הממונה ככל שלא תעמוד בביצוע עבודות השרות.

ב. מאסר למשך שלושה חודשים אותו לא תרצה אלא אם תעבור תוך 3 שנים מהיום עבירת אלימות מסוג כלשהו.

ג. בנסיבות המקרה לא ראיתי לנכון להטיל קנס כספי.

המזכירות תעביר העתק גזר הדין לממונה על עבודות השרות.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי כחוק.

ניתן היום, כ"א חשוון תשפ"ב, 27 אוקטובר 2021, במעמד הצדדים.